

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně

Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Josefem Klofáčem
sídlem Sokolská 270, Česká Lípa

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642, Liberec

za účasti: **Obec Stružnice**
sídlem Stružnice 188, Česká Lípa

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2023, č. j. OSH 3/2023 KULK 6864/2023/280.9 Fr,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 26. 1. 2023, č. j. OSH 3/2023 KULK 6864/2023/280.9 Fr, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 21 600 Kč k rukám advokáta JUDr. Josefa Klofáče, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osobě zúčastněné na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 12. 2022, č. j. MUCL/21932/2022/OD/AB.
2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci nařízeno, aby ve lhůtě do tří dnů od oznámení rozhodnutí zajistil odstranění pevné překážky na p. p. č. XA a XB tvořené ztraceným bedněním spojeným červenobílou páskou z průjezdního profilu účelové komunikace na p. p. č. XC, XF, XA a XB, a aby se nadále zdržel jakékoli činnosti, která by znemožnila obecné užívání této účelové komunikace, tedy aby zůstala zachována obsluha p. p. č. XD a XE, vše v k. ú. X v obci X.
3. K podanému odvolání přezkoumal prvostupňové rozhodnutí žalovaný, který se se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnil. Konstatoval, že veřejně přístupná účelová komunikace byla deklarována pravomocným rozhodnutím Městského úřadu Česká Lípa ze dne 5. 11. 2021, č. j. MUCL/5698/2021. Rozhodnutí ze dne 13. 12. 2022, č. j. MUCL/21932/2022/OD/AB, se tak týká pouze odstranění pevné překážky na veřejně přístupné komunikaci podle § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, nikoliv deklarace veřejně přístupné účelové komunikace. Žalovaný se dále zabýval odvolacími námitkami. Za bezpředmětné považoval tvrzení, že se v případě této veřejně přístupné účelové komunikace nejedná o jedinou přístupovou komunikaci, neboť umístění pevných překážek na komunikaci nelze zdůvodňovat jiným možným přístupem. Veřejně přístupná účelová komunikace je posuzována jako celek a pevnou překážku na ní lze umístit pouze na základě povolení silničního správního orgánu dle ustanovení § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Porušení vlastnického práva namítané žalobcem není předmětem řízení o odstranění pevné překážky, ale maximálně námitkou směřující do deklarace veřejně přístupné účelové komunikace, o té bylo však již pravomocně rozhodnuto a napadené rozhodnutí tedy tuto otázku neřeší ani jako otázku předběžnou.
4. V podané žalobě žalobce popsal napadené rozhodnutí a uvedl, že pozemek p. č. XA, který je v jeho soukromém vlastnictví, nemůže být určen jako účelová komunikace. Tím, že správní orgán I. stupně zasáhl do jeho soukromých pozemků, poškodil jeho vlastnická práva. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
5. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za dostatečné. Dodal, že otázka zařazení pozemku již byla pravomocně rozhodnuta v jiném řízení. Správní žaloba proti rozhodnutí o deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace podána nebyla. Posuzovaná věc se týkala toliko odstranění pevné překážky umístěné na této komunikaci, což se odráželo i v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů.

6. Ve věci proběhlo dne 19. 7. 2023 ústní jednání, při němž žalobce i žalovaný setrvali na své argumentaci. Žalobce zopakoval, že pozemek v jeho soukromém vlastnictví nemůže být určen jako účelová komunikace, a doplnil, že takto není veden ani v katastru nemovitostí. Důkaz účastnickým výslechem žalobce soud neprováděl, neboť to pro posouzení důvodnosti žaloby považoval za nadbytečné.
7. Krajský soud rozsudkem ze dne 19. 7. 2023, č. j. 59 A 20/2023-34, žalobu zamítl. Správní orgány vycházely z toho, že existence veřejně přístupné účelové komunikace byla pravomocně deklarována rozhodnutími vydanými v předešlém správním řízení, a žalobce proti tomuto závěru "žádnou konkurující argumentaci nevznesl". Tvrdil pouze, že veřejně přístupná komunikace se nemůže nacházet na pozemku v jeho soukromém vlastnictví. Tato stěžovatelova argumentace se mýlí s odůvodněním správních rozhodnutí. Krajský soud dodal, že soukromé vlastnictví pozemku ani to, jak je veden v katastru nemovitostí, nebrání tomu, aby se na něm nacházela veřejně přístupná účelová komunikace.
8. Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce kasační stížnost. V ní mimo jiné zopakoval, že na jeho pozemcích se nemůže nacházet veřejně přístupná účelová komunikace. Podrobněji uvedl, proč podle něj nebyl splněn žádný ze čtyř znaků nutných pro vznik veřejně přístupné účelové komunikace: příslušnou část pozemků užívá více jak 30 let pro parkování, a na daném místě tedy není cesta patrná v terénu, která by plnila zákonný účel, souhlas k veřejnému užívání těchto pozemků nikdy nedal a případná cesta na nich by ani nesloužila k uspokojení nutné komunikační potřeby, neboť obec Stružnice se ke svým pozemkům může dostat i bez využití žalobcových pozemků.
9. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 7. 2024, č. j. 3 As 185/202348, kasační stížnost zamítl. Žalobcovy námitky, že na jeho pozemcích se nenachází veřejně přístupná účelová komunikace, se podle Nejvyššího správního soudu míjely s předmětem řízení před správními orgány. Tím bylo toliko odstranění pevné překážky z komunikace. Že se na pozemcích žalobce nachází veřejně přístupná účelová komunikace, totiž bylo postaveno na jisto v prvním řízení o odstranění překážky, v tomto řízení vydaná rozhodnutí jsou pravomocná a závazná. Správní orgány v nynějším, druhém řízení o odstranění pevné překážky mohly z těchto rozhodnutí vycházet a nemusely již řešit jako předběžnou otázku to, zda se na pozemcích žalobce vůbec veřejně přístupná účelová komunikace nachází. Žalobce podle Nejvyššího správního soudu "nevznesl žádné argumenty, které by závěry [správních rozhodnutí z prvního řízení o odstranění překážky] mohly otrást". Nakonec Nejvyšší správní soud zopakoval, že správní orgány již nyní posuzovaly pouze to, zda žalobce na komunikaci umístil nepovolenou pevnou překážku.
10. Citované rozsudky Nejvyššího správního soudu i krajského soudu však zrušil Ústavní soud nálezem ze dne 18. 5. 2025, sp. zn. III. ÚS 2566/24.
11. Ústavní soud konstatoval: „Ve správní žalobě následně stěžovatel namítl, že na jeho pozemcích *"nemůže být"* veřejně přístupná účelová komunikace (bod 10 výše). Stěžovatel tak sice stručně, ale přesto zpochybnil závěr správních orgánů, že existence této komunikace byla závazně určena v předchozím rozhodnutí o odstranění překážky. Krajský soud měl tuto úvahu přezkoumat, což neučinil, a měl vyložit, že řešení předběžné otázky existence komunikace v prvním rozhodnutí o odstranění překážky nebylo pro druhé řízení závazné.“
12. Ústavní soud uzavřel: „Věci stěžovatele se nyní správní soudy budou zabývat znovu. Buď mohou věc vrátit správním orgánům, nebo jejich rozhodnutí vyložit tak, že odkazují na skutková zjištění

a právní závěry o existenci veřejně přístupné účelové komunikace učiněné v prvním řízení o odstranění překážky.“

13. Krajský soud je shora uvedenými závěry Ústavního soudu vázán. To, jak správní orgány v řízení o odstranění pevné překážky z komunikace vyřeší předběžnou otázku, zda se na určitém pozemku vůbec veřejně přístupná účelová komunikace nachází, nemůže založit překážku věci rozhodnuté. Závěr o existenci veřejně přístupné účelové komunikace, učiněný v řízení o odstranění pevné překážky podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, tedy není pro další řízení závazný. V dalším řízení o odstranění překážky si proto správní orgány tuto otázku znovu musí posoudit jako otázku předběžnou. Žalobce v takovém řízení může namítat neexistenci veřejně přístupné účelové komunikace a správní orgány se s těmito námitkami musí věcně vypořádat. To se v posuzovaném případě nestalo.
14. S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem soudu nezbylo než napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.
15. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
16. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce, soud mu proto proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil.
17. Žalobce byl v řízení před soudem zastoupen advokátem, náleží mu proto náhrada nákladů spojených se zastoupením. Odměna právního zástupce žalobce činí za čtyři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby, účast na jednání dne 19. 7. 2023, podání kasační stížnosti) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] celkem 12 400 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 1 200 Kč (4 x 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu).
18. Soud tak přiznal žalobci náhradu nákladů připadajících na jeho zastoupení ve výši 13 600 Kč. Dále žalobci náleží náhrada za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč a za podání kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč. Celkem tedy přiznal soud žalobci na náhradě nákladů řízení částku 21 600 Kč a žalovanému uložil, aby tuto částku zaplatil k rukám právního zástupce žalobce ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
19. O náhradě nákladů osoby zúčastněné na řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává, neboť jí v řízení nebyla uložena žádná povinnost, s jejímž splněním by jí takové náklady vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty

k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 10. února 2026

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu